6. fejezet
22. történet
Amikor Holdfény király a fejét adta

Ezt a beszédet magam hallottam.

Egyszer, amikor a Győzedelmes Vaiszáli földjén a Mangó-ligetben tartózkodott, a tiszteletreméltó Ánandának a következő kinyilatkoztatást tette:

– Ha [valaki] a négy mágikus erőt[1] birtokolja, egy világkorszakon át a világban maradhat. Én a négy mágikus erőt teljesen megvalósítottam, így most a Tathágata addig – akár egy kalpán át – élhet a világban. Indokolt, hogy maradjon?

Háromszor elismételte, de Ananda, mivel Mára elvonta a figyelmét, és csak látszólag figyelt, csak üldögélt szótlanul, mire a Győzedelmes így szólt Ánandához:

– Kelj fel, menj egy magányos helyre, és elmélkedj!

Ananda felállt, és bement az erdőbe.

Miután Ananda elment, [Mára,] a gonosztevő démonkirály odament a Győzedelmeshez, és így szólt:

– A Győzedelmes már hosszú ideje a világban van. Megtérített tanítványainak száma annyi, mint homokszem a Gangesz-folyóban. Hagyja el a létforgatagot! Most, hogy a teste megöregedett, a parinirvánába[2] kell térnie.

Akkor a Győzedelmes fogott egy kevés földet, a körmére tette, és Márát kérdezte:

– A Föld földje több vagy a körömnyi föld?

Mára így felelt:

– A Föld földje nagyon sok, a körömnyi föld viszont kevés.

A Győzedelmes így szólt:

– Az általam megtérítettek száma a meg nem térítettek számához képest annyi, mint a körömnyi föld a Föld földjéhez képest.

[Végül] ezt mondta Márának, a gonosztevőnek:

– Három hónap múlva a parinirvánába térek.

Ezt hallva Mára nagyon megörült, és eltűnt.

Ezalatt Ananda az erdőben elaludt. Álmában egy az egész égboltot betöltő nagy fát látott, melynek burjánzó ágai, levelei, virágai és gyümölcsei minden lény javára váltak. Különféle erényeit a végtelenségig sorolhatnánk. Hamarosan nagy szél kerekedett, és [a fa] minden ágát és levelét darabokra törte és porszemként szórta szét. Semmi sem maradt a nagy erejű [fa] helyén. Érezte, hogy a lények szenvednek. Amikor felébredt, szomorú és rémült volt.

– Álmomban a minden erénnyel rendelkező nagy fát, amely minden isten és ember javára vált, rövid időn belül elpusztította egy szélvihar. Ha ez az elpusztított a Győzedelmes, aki a nagy fához hasonlóan minden [lény] menedékévé vált, akkor ez mit jelent? Csak nem akar a Győzedelmes a parinirvánába térni? – így gondolkodott, és nagyon megijedt.

---

[1] T. *rdzu 'phrul gyi rkang ba bzhi*, „a mágikus képességek négy lába”, sz. *ṛddhi-pāda*, p. *iddhi-pāda*, „a célt előrő út”. Része a megvilágosodással járó harminchét képességnek (más néven: t. *mngon par shes pa*, sz. *abhijñā*, p. *abhiññā*), melyeket a Buddha pl. a DN16 *Manāparinibbāna-suttá*ban felsorol, és amelyek a következők: a négy éber készenlét, a négy helyes erőfeszítés, a négy hatalmi eszköz, az öt képesség, az öt erő, a hét megvilágosodási tényező és a nemes nyolcrétű ösvény. (Porosz 2018.)

[2] A parinirvána (sz. *parinirvāṇa*; p. *parinibbāna*; t. *yongs su mya ngan las 'das pa*) a buddhizmusban halál pillanata után bekövetkező nirvánára utal, amely azon személyek testével történik halálukkor, akik még életük során elérték a nirvánát. Ez magával vonja a szamszára, a karma, az újjászületés és a szkandhák megszűnését. A parinirvávánában a tudat teljesen megtisztul minden szennyeződéstől, ahogy áthalad különböző meditációs fokozatokon és állapotokon. A nirvánának négy fokozatát különböztetik meg a buddhizmusban (szopadhisesa-nirvána, nirupadhisesa-nirvána, brahma-nirvána, parinirvána). A parinirvána a sorban az utolsó.

Odament a Győzedelmeshez, fejét a lábához hajtva hódolt neki, és megkérdezte:

– Amikor bementem az erdőbe, egy álmot láttam. Vajon mit jelent? Csak nem akar a Győzedelmes a parinirvánába térni?

A Győzedelmes így felelt:

– Úgy van, ahogy mondod. Három hónap múlva a parinirvánába térek. Elmondtam neked, hogy aki a négy mágikus erőt birtokolja, egy világkorszakon át [a világban] maradhat, és mivel én teljesen megvalósítottam a négy mágikus erőt, a Tathágata élethossza most addig tarthat a világban. Háromszor megkérdeztelek, hogy indokolt-e a maradása, de te nem voltál képes válaszolni. Miután elmentél, [Mára,] a gonosztevő démonkirály odajött hozzám, és arra kért, hogy térjek a parinirvánába, én pedig teljesítem a kívánságát. Ananda ezt a kinyilatkoztatást hallva akkora bánattól és kétségtől szenvedett, hogy a teste el sem bírta viselni.

A közelben lévőket összehívták. Mindenki nagyon szomorú volt, és a Győzedelmes köré gyűlt, a Győzedelmes pedig ezt mondta Ánandának és kíséretének:

– Ugyan mit nevezhetünk állandónak? Semmi sem állandó! Mindent megtettem értetek, amit lehetett, és mindent megtanítottam nektek, amit lehetett. Így hát ti, akik szenvedtek törekedjetek kitartóan és fegyelmezetten!

Akkor a tiszteletreméltó Sáriputra így szólt:

– Elszomorít, ha azt hallom, hogy a Győzedelmes a parinirvánába távozik. A Tathágata parinirvánába térése túlságosan is gyors. Minden világ védtelen és fénytelen lesz, még az isteni világok is. Én ezt látni sem bírom, ezért inkább én térek hamarabb a parinirvánába.

Ezt háromszor elmondta, mire a Győzedelmes így felelt:

– Ha úgy látod, hogy most jött el az idő, akkor mint minden nemes, békével a parinirvánába térhetsz.

Sáriputra pedig, miután megkapta a Győzedelmestől ezt a kinyilatkoztatást, magához vette szerzetesi ruháját és alamizsnás tálját, leborulásokkal a Győzedelmest százszor körbe járta, versekkel dicsérte a nevét, majd a Buddha lábait és kezeit megragadva fejét háromszor a földhöz érintette, kezeit összetette, és így szólt:

– Én belül [magamban] végülis látom a Győzedelmest.

Tisztelettel elbúcsúzott, majd a kíséretében lévő Tyünte nevű szerzetessel a szülővárosába, Rádzsagríhába ment. Amikor odaértek, megparancsolta a szerzetesnek, hogy menjen el minden városba, faluba, a király palotájába, a miniszterek, támogatók és barátok házaiba, és mondja meg nekik, hogy búcsúzik. Tyünte a mester parancsa szerint elment mindenhova, és elmondta nekik:

– Sáriputra mester távozik, a parinirvánába tér. Ha még látni szeretnétek, gyertek el!

Amikor Adzsátasatru király[3], a nagy nemzetségek magasrangú nemzetségfői és a támogatók ezt meghallották, mindannyijukat bánat és szomorúság gyötörte, és ezt mondták – Sáriputra szerzetes, a Tan nagy mestere, sok lény tanítója. A parinirvánába térése most még túlságosan korai.

Odamentek Sáriputrához, és azt mondták neki:

– Ha a szerzetes [Sáriputra] az életét feladva a parinirvánába tér, akkor mi és a többi lény védelem és támasz nélküliek leszünk.

Sáriputra így szólt a körülötte lévőkhöz:

---

[3] Adzsátaszattu (p. *Ajātasattu*) vagy Adzsátasatru (sz. *Ajātaśatru*) a buddhista hagyományban, vagy Kunika (sz. *Kūṇika*) és Kunija (sz. *Kūṇiya*) a dzsain történetekben, (uralkodott i.e. 492 és 460 között, vagy kb. 405-373 között) a Harjanka-dinasztia egyik legfontosabb királya volt Kelet-Indiában. Bimbiszára király (i.e. 558 – i.e. 491) fia. Vardhamána (i.e. 540–468) és Gautama Buddha (i.e. 563–483) kortársa volt. Erőszakkal vette át Magadha uralkodói címét apjától, akit bebörtönzött. Adzsátasatru háborúban állt a vaddzsi néppel, amelyet a licchavi klán uralt. A hódító uralkodó elfoglalta a Vaisáli köztársaságot, csatában legyőzte Kosala királyát és a szomszéd királyságokban uralkodó testvéreit. Emiatt tört ki a háború Magadha és Kosala között. Adzsátasatru elfoglalta Kasit és a kisebb királyságait, végül Magadha Észak-India leghatalmasabb királysága lett.

– Semmi sem állandó. Ami létrejön, az megszűnik. Ami összeáll, az szétesik. A három birodalom pedig szenvedésteli. Lehetne itt bárki is boldog? Ti bizony korábbi erényeitek eredményeként találkoztatok egy világban megjelent buddhával, pedig nagyon nehéz a szútrákat és a Dharmát hallani, vagy emberi testet elérni. Gyűjtsetek hát [most is] érdemeket, és törekedjetek a szamszárából való megszabadulásra!

Ügyes módszerekkel sokféleképpen tanította a hallgatóságot, ahogyan az orvos is mindig épp [az adott] betegséget elűző gyógyszert adja. A tanítás hallatán a sokaság egy része elérte az első, második vagy harmadik gyümölcsöt[4], mások szerzetesekből arhatokká[5] lettek, néhányan pedig pratyékabuddhává[6] váltak és jidam[7] fogadalmat tettek. Miután meghallgatták a tanítást, tisztelettel elköszöntek, majd ki-ki ment a maga útjára.

Sáriputra azon az éjjelen az éjszaka utolsó részében testét kiegyenesítette, és egyhegyű tudattal az első elmélyedésbe lépett. Az első elmélyedésből kiemelkedve a második elmélyedésbe, a második elmélyedésből kilépve a harmadik elmélyedésbe, a harmadik elmélyedésből kilépve a negyedik elmélyedésbe lépett. A negyedik elmélyedésből kiemelkedve a végtelen tér területének elmélyedésébe lépett. A végtelen tér területének elmélyedéséből kiemelkedve a végtelen tudat területének elmélyedésébe lépett. A végtelen tudat területének elmélyedéséből kiemelkedve a semmilyenség („valamiségtől mentesség”) területének elmélyedésébe lépett. A semmilyenség területének elmélyedéséből kiemelkedve a sem nem érzékelés, sem nem nem-érzékelés („érzékelésmentesség és nem érzékelésmentesség”) területének elmélyedésébe lépett. A sem nem érzékelés, sem nem nem-érzékelés területének elmélyedéséből kiemelkedve a megszűnés elmélyedésébe lépett, majd a nirodha elmélyedéséből kiemelkedve teljesen elhagyta a szenvedést [, a parinirvánába tért].[8]

Indra, az istenek ura észlelte Sáriputra parinirvánába térését, és sokszázezer isten kíséretében, amelyek mindegyike virágot, füstölőt és egyéb felajánlási tárgyakat hozott magával, megjelent a felső égbolton abban az irányban [ahol Sáriputra tartózkodott]. Könnyeik esőként záporoztak, és annyi virágot hullattak rá, hogy az már térdig ért.

– Sáriputra szerzetes bölcsessége mélységes, mint a tenger, mivel értő tudással rendelkezik, beszéde pedig áradó, mint a forrás. Erkölcsben, elmélyedésben és bölcsességben jártas, nagy mestere a

---

[4] A śrāvaka jármű négy gyümölcse (sz. *catuḥphala*): folyamba lépés, egyszer visszatérő, vissza nem térő és az arhat.

[5] A buddhista hagyomány szerint az, aki méltó az imádatra (sz. *pūjām arhati*), vagy aki legyőzte az ellenséget, a lelki megpróbáltatásokat (sz. *kleśa-ari-hata-vat*), és elérte a megszabadulást az újjászületés és a szenvedés körforgásából. Ez a negyedik és a legmagasabb a śrāvakas által elérhető négy gyümölcs közül. Buddha jelzőjeként is használják.

[6] Szó szerint: „önbuddha” vagy „magányos megvalósító”. Valaki, aki utolsó életében teljesen saját szemlélődése révén éri el az ébredést, anélkül, hogy mesterre támaszkodna. A teljesen megvalósított buddha (sz. *samyaksambuddha*) felébredésével ellentétben a pratyekabuddha megvalósítása nem tekinthető véglegesnek vagy végsőnek. A függő keletkezés természetének, a személy önzetlenségének felismerését és a jelenségek önzetlenségének részleges felismerését azáltal érik el, hogy megfigyelik mindannak a mibenlétét, ami az egymásrautaltságból fakad. Ez az előző életekben elért haladás eredménye, de a buddhákkal ellentétben nem rendelkeznek a szükséges érdemekkel, együttérzéssel vagy motivációval ahhoz, hogy másokat tanítsanak. „Orrszarvúnak” (sz. *khaḍgaviṣāṇakalpa*) nevezik el őket, mert inkább a magányban maradnak, vagy „gyülekezetnek” (sz. *vargacārin*), amikor a társaik között szeretnek maradni.

[7] Személyes fogadalmi istenség.

[8] Sáriputra a Buddhától eltérő „úton” éri el a parinirvánát. A Buddha parinirvánába térésének állomásai: 1., 2., 3., 4. elmélyedés, a tér végtelensége területe, a tudat végső területe, a dolgok semmi-voltának területe, sem öntudat sem öntudatlanság területe, öntudat érzetének megszűnése, sem öntudat sem öntudatlanság területe, a dolgok semmi-voltának területe, a tudat végső területe, a tér végtelenségének területe, 4., 3., 2., 1., 2., 3., 4. elmélyedés, majd végső ellobbanás. (DN16 Mahāparinibbānasutta – Vekerdi József ford.: https://suttacentral.net/dn16/hu/vekerdi?lang=en&reference=none&highlight=false) A sem öntudat sem öntudatlanság területéig (8. elmélyedés vagy 4. forma nélküli elmélyedés) egyezik a két út, de míg a Buddha onnan visszafordul, majd újra nekilendülve végül 4. elmélyedésből kilépve éri el a teljes ellobbanást, Sáriputra egyenesen a 8. elmélyedésből éri el a niródhát.

Dharmának. A Tathāgata nyomán széles körben tanította a Tant. Túlságosan hamar tért a parinirvánába. – mondta, és a városon kívül és belül mindenki hallotta, hogy Sáriputra a parinirvánába tért. Az emberek odasereglettek, és a magukkal hozott vajjal, illatos olajjal, füstölőkkel, virágokkal és egyéb felajánlási tárgyakkal szertartást végeztek, miközben testüket elviselhetetlen bánat gyötörte.

Ezután Indra, az istenek ura Visvakarmant[9] hívatta, és így utasította:

– Készíts egy ékkövekkel díszített szekeret, és tedd rá Sáriputra holttestét!

Az istenek, jaksák[10], királyok, tanácsosok és az ország minden lakója gyászolt, és Sáriputrát egy békés mezőre vitték.

Indra, az istenek ura ezután a jaksákhoz szólt:

– Hozzatok kiváló szantálfát a tenger partjáról!

A jaksák a tengerpartról hozott szantálfát halomba rakták, a holttestet a tetejére helyezték, vajjal és olajjal meglocsolták, majd meggyújtották. Kezeiket összetéve tiszteletüket fejezték ki, majd elmentek.

Miután kihunyt a tűz, Tyünte szerzetes fogta a mester ereklyéit,[11] alamizsnás tálját és szerzetesi ruháját, és a Buddhához ment. Fejét a lábához hajtotta, letérdelt, majd így szólt:

– A mesterem eltávozott a szenvedésből. Itt vannak a maradványai, szerzetesi ruhája és alamizsnás tálja.

Ānanda hallotta, amit a szerzetes mondott, és nagyon szomorú lett.

– Ha Sáriputra, a legkiválóbb mester is a parinirvánába tért, kihez forduljunk majd támaszért és menedékért? – kérdezte a Győzedelmest, mire ő így felelt:

– Sáriputra ugyan az erkölcs, elmélyedés és bölcsesség által a szenvedést teljesen elhagyta, ám az így megszabadultak bölcsessége [továbbra] is jelen van, mert a Tantest nem tűnik el. Már korábban – jelenlegi elmúlása előtti időkben – sem akarta látni a halálomat, ezért inkább ő halt meg hamarabb.

Ánanda tenyereit összetéve a Győzedelmest így kérte:

– Kérlek mondd el Sáriputra korábbi halálát, és mindent, amit a halálról tudni kell!

A Győzedelmes pedig Ánandának ezt a történetet mondta:

Réges régen, megszámlálhatatlan, gondolattal fel nem foghatóan [sok] világkorszakkal ezelőtt, itt Dzsambu-szigeten élt Holdfény Király, aki egy nagy országban 84000 hűbéresen/királyságon, és 60000 tartományban 800000 városon uralkodott. 20000 felesége volt; első feleségét Virágot Adónak, a rangban másodikat pedig Nagyszeműnek nevezték. 500 hercegfia közül a főherceget, a régenst Helyes Erkölcsűnek hívták. A királyi család palotája, amit Jó Életnek neveztek, 400 jódzsanányi[12] volt széltében és hosszában; aranyból, ezüstből, berillből és kristályból épült. Kertjében négy (arany, ezüst, berill és kristály) fasor húzódott, egyikben arany ágú és ezüst levelű, másikban ezüst ágú és arany levelű, harmadikban berill ágú és kristály levelű, a negyedikben pedig kristály ágú és berill levelű [fák sorakoztak]. Tavai is aranyból, ezüstből, berillből és drágakőből készültek, a tavak aljára pedig négyféle drágakőhomok volt szórva. A királyi palota közvetlen környezetét negyven jódzsana kiterjedésig derékig érő arany, ezüst, berill és kristály borította. Az ország lakói elégedettek, boldogok és hosszú életűek voltak, nagy vagyonnal és megszámlálhatatlanul sok drágakővel rendelkeztek.

Egyszer a királynak a palotában üldögélve ez a gondolata támadt: „Az emberek mind azt gondolják, hogy ha a világ erős és nagy hatalmú lényeit tisztelik, akkor minden vágyuk teljesül, amit csak az 5 érzékük megkíván. Ám a kiváló gyümölcsök, amelyeket elérnek, [valójában] korábbi érdemeikből

---

[9] T. bi kwa rma, sz. vishvakarman, az istenek kézművese.

[10] A jaksák ambivalens természetszellemek. Az indiai mitológia szerint fákon, tavakban és más természetes helyeken laknak, és egy bizonyos hely őrzőiként szolgálnak. Mágikus erőkkel rendelkeznek, alakváltók, és hasznosnak tűnhetnek Buddha, tanítványai és tanításai számára, illetve védelmezők. Rosszindulatú erők is lehetnek, amelyek akadályokat és betegségeket okoznak.

[11] Sáriputra holtestének elégetés utáni maradványait, amiket ereklyeként tiszteltek.

[12] Az Abhidharma hagyomány szerint ez 500 karfesztávolsággal egyenlő, azaz kb. 950 m.

származnak, ahogyan a földművesnek is, ha tavasszal sok magot ültet, ősszel bőséges termése lesz. Én is korábban felhalmozott érdemeim alapján váltam ilyen [nagy és gazdag királlyá]. Ha most nem szerzek [érdemeket], később nem lesz reményem [gyümölcsre].”

Hívatta a minisztereket, és így utasította őket:

– Ezennel minden vagyonomat összegyűjtöm a piactéren a városkapunál, és felajánlom. Aki, amire vágyik, azt megkapja belőle. Továbbá a 84000 hűbéresemnek is megparancsolom, hogy mindent, ami csak a kincstárukban van, ajándékozzák el.

Azzal felhúzott győzelmi zászlókkal, dobszóval szétszéledtek, és mindenhol kihirdették [a király parancsát], hogy mindenki halljon és tudjon róla. Az országból a sramanák,[13] bráhmanák, koldusok, védtelenek és öregek, akik vagyonra vágytak, mind összegyűltek, mint egy felhő. Aki ruhára vágyott, megkapta. Aki ételre vágyott, megkapta. Aki aranyra, ezüstre, drágakőre vágyott, megkapta. A betegek volt, orvosságot kapott. Mindenki megkapta, amit csak kívánt. Dzsambu-szigeten az összes lény nagyon örült ennek a nagylelkű tettnek, és dallal, tánccal és versekkel dicsőítették a királyt, akinek neve így messze a határokon túl is ismert lett. Nem volt olyan, aki ne hallott volna az esetről.

Az egyik szomszédos ország kiskirálya, Dzsimaszena olyannyira féltékeny lett Holdfény Királyra, hogy emiatt egyetlen nyugodt pillanata sem volt, még aludni sem tudott.

„Összehívom a vándoraszkétákat, addig fogják gyakorolni mindenféle tudásukat, míg valamelyik el nem pusztítja Holdfény Királyt, és [helyette] az én nevem válik híressé.” – gondolta, és azzal összehívta az aszkétákat, mindenféle-fajta finom ételt ajánlott fel nekik őket tisztelve 3 hónapon át, majd így szólt hozzájuk:

- Éjjel-nappal szenvedek, boldogtalan vagyok. Ti, tanítások gyakorlói, találjátok ki, hogy milyen áldozat vet véget a nyomorúságomnak! Holdfény Királyt mindenki tiszteli a sok ismert érdeme miatt, nekem viszont semmilyen erényemet nem hirdetik. Ha bármilyen módszert tudtok, ami elpusztítja őt, mondjátok el nekem!

– Holdfény Király együttérző volt, kedvessége minden lényre kiterjedt, még a szegényekre is. Olyan volt nekik, mintha apjuk lenne, ezért mi nem akarjuk a halálát, nem tudjuk ő bántani. – mondták a brahmanák mindannyian, majd elmentek. A felajánlásokra rá sem néztek.

Ezt hallva Dzsimaszena király még szomorúbb lett, és kihirdette:

– Ha valaki hajlandó arra, hogy levágja Holdfény Király fejét, jöjjön ide, és neki adom fél királyságomat és lányaimat.

Egy Leudecsa nevű bráhmana lelkesen el is ment a királyhoz, és így szólt:

– Én teljesíthetem a király kívánságát.

– Ha így van, még ma indulj el! – mondta a király.

– Adj ételt az utamra! Hét nap múlva visszatérek.

A bráhmana a hét napos útra védelmező mantrát mondott magára, majd elbúcsúzott a királytól, és útnak indult.

Ekkor Holdfény Király országában mindenféle rossz előjel jelent meg: meghasadta a föld, villámlott és menydörgött, meteorok záporoztak, a vidéket éjjel-nappal köd fedte be, jégeső hullott. A madarak az égen jajgattak és lepotyogtak a földre. Tigrisek, leopárdok, farkasok, ragadozók, vadak szaladgáltak, ugráltak és üvöltöttek mindenfele. A 84000 hűbéres azt álmodta, hogy a nagy király aranyszínű győzelmi zászlója elszakadt, az aranydobok pedig széttörtek. Nagy Hold tanácsos pedig egy éhes szellemet látott álmában, aki elvette a király koronáját. Az embereket elviselhetetlen szenvedés gyötörte. A városkaput védelmező isten meglátta, amint a király fejét venni szándékozó bráhmana közeledik, és érezte rajta az

---

[13] (t. *dge sbyong*; sz. *śramaṇa*) Általános kifejezés azokra a spirituális gyakorlókra, akik aszkéta káromkodókként élnek. A buddhista szövegekben ez a kifejezés általában a buddhista szerzetesekre utal, de jelölhet más aszkéta/szerzetesi spirituális hagyományból származó gyakorlót is. Ebben az összefüggésben a śramaṇát gyakran szembeállítják a brāhmaṇa (t. *bram ze*) kifejezéssel, amely nagy vonalakban a védikus hagyomány követőire utal. Bármely lemondót, nem csak egy buddhista, śramaṇának lehetne nevezni, ha nem lenne a védikus gyülekezeten belül. A Nagy Śramaṇa jelzőt gyakran Buddhára alkalmazzák.

őrületet és a rosszakaratot, ezért nem engedte át a kapun. A bráhmana többször is körbejárta a várost, de sehol nem jutott be.

A tiszta földek istenei is látták ezt, és arra gondolva, hogy Holdfény Király az adás páramitáját gyakorolva akár a fejét is odaadhatná, álmában megszólították a királyt:

– Ó, nagy király! Azt ígérted, hogy mindenkinek ellenkezés nélkül megadod, amit csak szeretne, és most itt áll valaki a városkapuban, aki kérni akar, de mégsem kap engedélyt a belépésre.

A király kíváncsi lett. Amint felébredt, utasította Nagy Hold tanácsost:

– Menj a városkapuhoz! Ha látsz ott valakit helytelenül [feltartóztatva], ne álljatok az útjába, engedjétek be!

Amikor Nagy Hold a kapuhoz ért, a városvédő isten testet öltve megjelent neki, és így szólt – Ez az idegen országból érkezett bráhmana a király fejét akarja, ezért nem engedem be. – Ha ez igaz, ez bizony nagy gonoszság, de a király parancsát akkor sem szabad megszegni. – mondta a tanácsos, ezért a kapuőr beengedte a bráhmanát.

Nagy Hold bár látta, hogy ő egyértelműen a király fejét akarja, de arra gondolt, hogy megpróbálja megváltani azt hétféle drágakővel, mindegyik fajtából 500-500 fejet készítve.

A bráhmana a palotába érve nagy hanggal így beszélt:

– Nagy király, hallottam nagy erényedet, miszerint bármilyen kívánságot teljesítesz teljes odaadással, a túlpartra jutás gondolatát el nem hagyva, és egy kéréssel jöttem hosszú utat megtéve.

A király így felelt:

– Fáradt lehetsz. Milyen kincsre vágysz? Országra, királyságra, városra, feleségre, fiúra, drágakőre, elefántra, lóra, hétféle drágakőre, szolgára, szolgálónőre, munkás emberre? Kérhetsz bármit, megadom. – Élvezhető vagyon adása, bár érdemmé válik, de nem nagy érdemmé. A legkiválóbb érdem az, ha valaki teste húsát adja, ezért én a király fejét kérem. Emiatt tettem meg ezt a hosszú utat. Ha nem akarod megszegni ígéretedet, ide kell adnod! – mondta a bráhmana.

A király ennek hallatán nagyon megörült.

– Ha nekem adod a fejed, kérlek mondd meg, hogy mikor! – kérte a bráhmana.

– Hét nap múlva megkapod.

Akkor Nagy Hold tanácsos megérkezett a hétféle drágakőből készített fejekkel, és a bráhmana előtt hasra feküdve így kérte őt:

– A király feje tisztátalan húsból, vérből, csontból van. Mire mész vele? Fogadd el helyette ezeket a hétféle drágakőből készült fejeket! Ezekkel a drágakőfejekkel egész életedben gazdag leszel.

– Nem ezeket a fejeket kértem, hanem a királyét. Az én kívánságomat teljesítsd!

A fordítást készítő hallgatók: Kutiné Hanzi Krisztina, Nagy Zsuzsa, Pálfi Zoltán.
Vezetőtanár: Béres Judit
2024. május

[illegible]

[illegible]

[illegible]

᠓᠓। ᠬᠦᠮᠦᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠨᠳᠡᠭᠡᠳ

[illegible]

ཁ་ལ་ལས་ལངས་པར་ཤེས་ནས་ལྷམ་ལངས་ནས། ཀྱེ་ཁ་ཅིག་ལྷ། བཅོམ་ལྡན་འདས་གང་ན་པར་ཕོངས་ནས་ཞེས་ལས་ལ་ལ་ཡ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་འདི་ལྟར་
ཅེས་གསོལ་ཏེ། ཕལ་ཆེར་ཁ་ལ་ལ་ཡ་ལས་ལྷ་ལམ་འདི་ལ་ཐུ་ཞེས་ཁ་ཤེས་ནས། ཅི་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱིས་ཕགས་ལ་ཡ།
ཕ་ཕ་ཐམས་ཅད། ཁྱོད་ཀྱི་སྨོན་ལམ་ཕ་ཕ་ཐམས་ཅད་ཡ། ངང་ལྷ་ཟླ་བ་གསུམ་ནས་ཁ་ལས་ལངས། ཁོང་རྣམ་ཤེས་ལ་ཡ་ཕགས་ཀ་ཡ
ཕ་ཐམས་ཅད་ལ་ཡ། ཕ་ཕ་ཐམས་ཅད་ཀ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ཀ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ལ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ཀ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ལ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ཀ་ཡ
ཕ་ཐམས་ཅད་ལ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ཀ་ཡ ཕ་ཐམས་ཅད་ལ

[illegible]

ཀ། །ཞེས་གསུངས་ནས། ཤ་ཟ་ཁང་ཁ་ཅིག་ཏུ་ཕྱིན་ཏེ། ཁ་ལ་པ་ཡི་ལུ་ཁ་ཅིག་ཏུ། ཁ་ལ་ཕ་ལ་ཁ་ཅིག་ཏུ། ཁ་ལ་ཕ་ལ
ལ་ཕ་ཕ་ཕ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ། ཁ་ལ་ཕ་ལ་ཁ་ཁ། ཕ་ཁ་ཁ་ཁ། ཕ་ཁ་ཁ་ཁ། ཕ་ཁ་ཁ་ཁ། ཕ་ཁ་ཁ་ཁ། ཕ
ཁ་ཁ་ཁ ཁ ཁ

ལ་སྐྱེས་པ། ཕྱག་ཆེན་ཆོས་ཀྱི་ཕྱག་བཟློ། ཕྱི་བ་ཡང་མཐའ་ལྟར་ལ། ། ཁམས་གསུམ་གྱི་ལྷག་བསྟན་ལ་ཤར་ཚམས་ཁམས། ། གང་ཞིག་ཁོ་ཤར་ལ་ཐུགས། ། ཕ་ཡིག་ཁ་ཅིག ཡ ཡ ཡ

᠓᠓। ᠬᠠᠮᠠᠪᠠᠳᠠᠮᠤᠳᠤᠪᠠᠨ᠂ᠬᠠᠭᠠᠨᠤ᠂ᠵᠤᠭᠡᠳᠡᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠯᠡᠭᠡᠯᠦᠭᠡᠭᠡᠨᠦᠨ᠂ᠬᠠᠮᠠᠪᠠᠳᠠᠮᠤᠳᠤᠪᠠᠨ᠂ᠬᠠᠭᠠᠨᠤ᠂ᠵᠤᠭᠡᠳᠡᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠯᠡᠭᠡᠯᠦᠭᠡᠭᠡᠨᠦᠨ᠂ᠬᠤᠮᠤᠨᠳᠠᠭᠠᠨᠤᠳᠤᠪᠠᠨ᠂ᠬᠤᠮᠤᠨᠳᠠᠭᠠᠨᠤ᠂ᠵᠤᠭᠡᠳᠡᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠯᠡᠭᠡᠯᠦᠭᠡᠭᠡᠨᠦᠨ᠂ᠬᠤᠪᠤᠨᠳᠠᠭᠠᠨᠤᠳᠤᠪᠠᠨ᠂ᠬᠤᠪᠤᠨᠳᠠᠭᠠᠨᠤ᠂ᠵᠤᠭᠡᠳᠡᠨᠳᠡᠭᠡᠳᠦᠯᠡᠭᠡᠯᠦᠭᠡᠭᠡᠨᠦᠨ᠂ᠬᠤᠳᠤᠮᠠᠨᠤᠳᠤᠪᠠᠨ᠂ᠬᠤᠳᠤᠮ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

།སྒེར་ཆུང་གང་ནས་ལོངས།། ཁྱབས་ལ་མགོ་ཕོས་ཕྱག་འཚལ་ཏེ། ཕྱག་མཛོད་ལྷ་ས་ལ་བཅུག་ནས། བདག་གི་ལྷོད་ཁོན་ཆེ་ཆུ་ཆེ་ལས་ཤེས། ཤིས་ཤིས་བསྟེན་ལ་ཏང་ཆོས་ཀོས་ཏང
ལྷུང་བཟེ་ཡུ་ཤེ་ཤུ་ལགས་ཞེས་གསོལ་ཏེ། །ཤེས་ཚོགས་ཀུན་ཏུ་ཁབ་ཅིང་ཁྱོད་ཀྱི་ལྷུན་པ་ཕྱོགས་ནས། ཆུ་ཏན་ཁ་ལ-ཀན་ཏུ་ཤུགས་ཏེ། བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་འདི་སྐད་ཅེས་གསོལ་ཏེ། ।-ཀ་ཤའི་ལྷ-ཀ
ཀ་ནོ་ཏ་ཡི-ཚེ-ཤ-ཡ-ཆུ-ཁུ-ལས་འདས་ནས། བདག-ཅག-གིས-ལུ-ལེ-གསུང-ཁམས-ཀྱི-ལྷ-ལ-ཕ-ཕ-ལ-ལ-ལ

[illegible]

[illegible]

།ཀུན་ཏུ་མཛེད་ཅིང་ཁོ་བས། འདི་སྙམ་དུ་བསམས་ཤེ། །རྒྱལ་པོ་བླ་ཡི་མདུན་པར་མ་བྱས་ཀྱི་བར་དུ། བདག་གིས་ཕྱི་གཞན་པར་མ་ལུས་ཀྱིས། བདག་གིས་ཡུལ་ཕྱོགས་ཐ
ལས་པའི་ཀུན་ཏུ་རྒྱུ་ཤེས་པོས་ལ། ཀུན་ནས་ཏུ་ཁེངས་པའི་ཐབས་བྱའོ། །སྡུམས་བསམས་ནས། བདག་གི་ཡུལ་ན་ལས་པའི་ཀུན་ཏུ་རྒྱུ་ཤེས་ནས། ། ཁ་ཅས་པ་ལ
ས་ལ་ཚོགས་ལ་ཐུན་བའི་ཟླ་ཁ་ཁ
ལ་ཚོགས་ལ་ཡང་ཕ། ལ་ལ་ཅང་ཕམ་ཀྱིས་བར་ཏུ་མཆི་པ་བྱས་ནས། ཀུན་ཏུ་རྒྱུ་ཤེས་ལ་འདི་སྐད་ཅེས་སྨྲས་སོ། ། ངའི་ཡོངས་ཀྱི་ལུ་ངན་ཀྱིས་ཞེན་ཏེ། ཁོ
ན
ཆོ
ད
ན
ལ
ཁ
ལ
ཁ
ལ
ཁ

རྒྱལ་པོ་བླ་བོར་ངེས་ཤ་ལ་ཕྱིན་ཏེ། ལག་ཏ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕྱི་ཀུས་ཏེ། ཤུལ་ལགས་ཀ་ཆོ་ལས་ཀ་ལ་ཕ་ཆ་ལ
ལ་ཁ་ཁ་ལ ལ ། ། །

།རྒྱལ་པས་ཆོས་ཐུང་པ་སྟེ། ས་ཀུན་གསལ་པ་དང། གླེགས་འགྲུ་བདང། ལྷོར་མཁྱེན་པ་དང། ཉིན་མཚན་ཡུལ་རྒྱུ་བ་དང། འབྲུག་ཏྲག་ཡོ་ངང། ཝེར་བ་ངང། གནམ་ལྟུགས་ངང། ཐུམང་ཡོན་མ་ཨ་ལ་ས་ལྟ་ངེ་ཚེ་ལས་ཀྱང། ནམ་མཁའ་ལ་ཡང་ལྟ་བ་ངང། ལྟ་ཐ་ངང། གཟིགས་ངང། ལྟ་ཀ་ངང། གཅན་ཟན་ངང། ཇི་ངག་ལ་ལས་ཀྱི་ཐུ་ལ་ཀ་ངཀ་མཆོ་ངའི་ངང། ལྷ་ངར་ཝར་ངང། རྒྱལ་ཁྱབ་བཀྲ་ངའི་ཐུ་ངག་ཕྱི་ངག་ཆེ་ལས་ཀ། ། ཕ་ཁ་ལ་ཡ ཆ ཤ ཕ ཅ ཤ

ཀ ཆ ཕ ཅ ཤ

ཀ ཆ ཕ ཅ ཤ

ཀ་ཡི་དང་ཁམས་ལས་བྱུང་བ་བཅུ་ཡི་ཕྱེ་ནས་ཡི་རེ་ལས་བཅས་ན། ཁམས་ལྔ་ཡོངས་ཀ་ཐུ་ཚ་ཡ་ཡ་ཞེས་ཤ་ཏ། ཁ་ཏ་ཡ
ཐ་ཀ་ཏ ཡ ཡ ཡ

།ཅས་སྒྲུབ་སོ། །བཅུན་ཡུལ་ཀྱི་མཐའ་འཁོར་ཐམས་མཆོག་ཏུ། རྒྱ་མཚོ་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ཁ་ཕེམས་ཅང་ཡོངས་སུ་གཏེར་ལ། བར་ཚོ་པོའ་ཡོངས་ཀྱི་ངང་མ་འཁོར་ལས་མཇུག་ཏུ། །ཞེས་ཡོན་ཏན་ཆེན་པོ་ཕོ་ཐེས་ནས། ལམ་རིང་པོ་ཆགས་ངེས་པ་འདོད་ཡང་ལྷག་ཏུ་ཁར་ཝ་ཆགས་སོ། །རྒྱལ་པོས་ངན་ཅེས་གླགས་པ་ཕོ་ཐེས་ནས། ཨས་ཏུ་ཁ་ཁ་ཁ་ལྟ། ཕྱག་ཁ་ཆགས་ལན་ཁ་ལ་ཁ་མ་ཀྱང་ཏམ། ཞེས་ཏྲེས་ཏེ། ནོར་ཅི་ལངས་ཡ་ངང། ཡུལ་ལམ་ས་ཁྱེ་ཁམ། ཐོང/ཕྱེ་ཁམ། ཆུང་མ་ཁམ། བུ་ཕོ་ཁམ། ཁྱེ་ཕོ་ཆེ་ཁམ། ཕན་ཡ་ཁམ། ཟླ་ཕོ་ཆེ་ཁམ། ཟླ་ཕ་ཁམ། ཁྱེ་ཕོ་ཆེ་སྒྲ་བཏུན་ནས། ཐུན་ཕོ་ཁམ། ཐུན་མོ་ཁམ། ལས་ཀྱེ་ཁ་ཕན་ཁ། ཅི་ཁངས་ཁ་ཐམས་ཅང་སྒྲ་ནོ། །ཞེས་སྒྲུབ་སོ། །བྱམ་ཟེས་སྒྲུབ་པ། ཕྱི་ཚོས་ཀྱིས་ལོངས་ཤྱེ་ཀྱིས་ཐུན་ཁ་ཁ་ཁ་ལས་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ་ཁ ཀྱིས། ཐུན་ཁ་ཆུ་ཆེན་ཕོ་ཁ་ལྟ་ཏུ། ཁང་ལུས་ཀྱི་ཀ་ཏུ་ཆེན། ས་ལོངས་ཀ་ཆགས་ཀ ཀ ཀ

གསོལ། རྒྱལ་པོས་སྨྲས་པ། ངས་ཁྱོད་ནས་བཤད་མཁན་ཕྱིན་ཅི། ཁྱོད་ཀྱིས་ཁ་ཅིག ཁ་ཅིག ཁ་ཅིག

 །ལ་ཕྱག་བཞི་བཅས་ལྷ་ཡང་། དགེ་སློང་ཁ་ཅིག་ཀློག ཁ་ཅིག་ཀ་ཏ ཡ ཁ ཀ ཏ ཡ ཁ ཀ ཏ ཡ ཁ ཀ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

།ལན་ཅིག་ཏོ་ཡང། གལ་ཆེས་ཤེས་ཕྱིར་ཅེས་པ་ཁ་ལྟར་ཡིན། ཅི་ལྟ་ལགས་ཤེ་ན། ཕ་ཡི་ཐུགས་ཀྱི་ཁ་ལ་ཡོད་ཅིང། ཁ་ལ་ཡ་ཡ
ཡ། ཕ་ལ་ཡ་ཡ ཡ ཡ

[illegible]

ཀ། །ཕལ་ལ། ཤེས་ནས་ཤི་ཡང་ཏེ་ཅིས་ལགས། །རྒྱལ་པ་ཐུ་ཚུ་ཤ་ཟ་ཁ་ཅ་ཏ་ཡ་ཡ་ཡ

ཀ། ། །